

overhovedet kunne bruges til Fiskeri i Nanders Fjord og Gudena. Naar Fiskerne ikke maa bruge disse Garn og overhovedet ikke nogen Slags Garn — det er det, Ostenfeldt paastaar, og som han for saa vidt ogsaa har faaet Ret i ved Overretsdomme, idet disse have sagt, at Fiskerne ikke maa bruge de Garn, de hidtil have brugt — saa kunne de ikke fiske, saa er der ikke andre, der maa fiske end Ostenfeldt, som dermed faktisk har den Eneret, som Højesteretsdommen sagde, han ikke havde, hverken til at fange Laks eller nogen anden Slags Fisk. Jeg tror ikke, der kan være noget Spørgsmaal om, at dette ikke paa nogen Maade kan have været Højesterets Mening, at dens Dom skulde forstaaes saaledes, det kan selvfølgelig aldrig nogen Sinde have været Højesterets Mening, at den i det ene Øjeblik siger, at Ostenfeldt har ikke nogen som helst Eneret hverken til at fange Laks eller nogen anden Fisk, og i næste Øjeblik skulde sige noget, som i Virkeligheden maatte give ham denne Eneret alligevel. Jeg gentager det, at dette har naturligvis paa ingen Maade været eller kunnet være Højesterets Mening. Det maatte derfor være særdeles ønskeligt for alle Parter at faa en Sag op til Højesteret for at faa en Udtalelse af Højesteret selv om, hvorledes dens Dom af 27de November 1889 i Pratsis skulde forstås. Nu vare imidlertid de Mulfter, der vare idømte Fiskerne ved de ved Underretten og Viborg Overret afsagte Domme forsmaa til, at de indeholdt den fornødne Sum til, at disse Sager kunde appelleres til Højesteret, Summen vare for smaa til at tilstede en saadan Appel. Jeg indgav derfor paa Fiskernes Vegne en Ansøgning til den højtærede Justitsminister om at faa Bevilling for Fiskerne til at appellere en af disse Sager til Højesteret og faa fri Proces, altsaa om at faa en saaldt Summabevilling og Bevilling til fri Proces. Jeg efterviste ved denne Beslighed i Andragendet, at det ikke gjaldt den Sag alene, til hvis Appel man ansøgte om at maatte faa disse Bevillinger, men at Spørgsmaalets Rækkevne var langt større. Jeg ledsagede Andragendet med ikke mindre end 10 Domsudskrifter, indeholdende Domme fra Viborg Landsoverret, som drejede sig om det samme Spørgsmaal, og som alle vare komne til samme Resultat, idet jeg gjorde opmærksom paa, hvor ønskeligt det var at faa en Sag fremmet, at de andre 9 Sager vare ganske af samme Bestaaffenhed, og at baade for disse Bedkommende og for Fiskerbefolkningen i det hele, vilde det være af stor Betydning at faa en enkelt Sag frem, til Højesteret for at faa Højesterets egen Fortolkning af samme Dom af 27de

November 1889. Jeg beklager at maatte sige, at dette Andragende dog blev afflaaet af den højtærede Justitsminister. Der blev paa sædvanlig Maade indhentet Betænkning over Andragendet fra Amtmanden og fra Politimesteren, og de disrekommanderede det bægge. Jeg har faaet Afskrift af disse Erklæringer, men jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dem her, men kun kortelig sige, at det lykkes des altsaa ikke at faa en saadan Sag frem for Højesteret, og Tilstanden blev altsaa den samme, som den ærede Ordfører saa rigtig har bemærket, som den var, da Kommissionen blev nedsat af Regeringen, nemlig at det under Straf er forbudt andre at fiske i Farvandet, og at Ostenfeldt er faktisk enerettigt hertil. Man kan ikke sige, at Fiskerne saa kunne fiske med Medetrog, dermed kan en Fiskerbefolkning paa henved 3,000 Sjæle ikke ernære sig eller frelse sig fra Fattiggaaarden, som Kommissionen har udtalt, at en Del af Fiskerbefolkningen vilde være nødt til at søge, og desuden bider Laks slet ikke paa Krog, den tager ikke Næring til sig i den Tid, den er oppe i Fjorden og Gudena, saa det kan der ikke være Tale om. Jeg skal indstyre en Bemærkning om en lille Episode, som fandt Sted, efter at Underretsdommen ved Middelfom-Sønderlyng Herred af 9de Oktober 1884 var falden, den Dom, som sagde, at Ostenfeldt ikke havde den ham tidligere ved en Højesteretsdom tilkendte Eneret, og efter at denne Sag var bleven appelleret til Viborg Overret af Ostenfeldt. Der udgik en Bekendtgørelse, der var dateret den 15de Marts 1888, fra Justitsministeriet, men paa Indenrigsministeriets Foranledning, en Bekendtgørelse, som gik ud paa, at et kongeligt Mandat af 8de Marts 1664 og en tgl. Forordning af 18de Juli 1668 nu bleve indførte, og at det blev Politimestrene paalagt at tiltale de Fiskere, som maatte overtræde disse over 200 Aar gamle Lovbestemmelser. Der indtraf imidlertid det mærkelige Tilfælde, at den Politimester, som den Gang var i Nanders, og som ellers er en ret loydhndig Mand — han skriver Lovleksikonet — i det mindste efter, hvad jeg har hørt fortælle, ikke af ham selv, men af andre, som jeg tror ere meget paalidelige, skrev til Ministeriet: Jeg maa sige, jeg kender ikke de Love, som Ministeriet forlanger, og vi her skulle bringe i Ubendelse, maa jeg ikke bede om at se dem, om at faa et Eksemplar af dem. Derved kom man i Ministeriet i en ikke ringe Forlegenhed. Originaleksemplarerne af disse gamle Love fra 1664 og 1668 var det ikke muligt at skaffe; af Forordningen af 1668 lykkedes det kun at faa